

Invigning med bubbel, fika och historik

Nu är Skeppsgården offentligt invigd.

Nya ordföranden Ursula Edfast höll sitt första scenframträdande i de nya lokalerna när hon hälsade alla välkomna och fortsatte sedan som konferencier.

Det blev många avtackningar med orkidéer, till medlemmar som lagt ner mycket jobb för att få till lokalerna och att få ordning på allt, med kök, möblering, väggprydnader, teknik och mycket mycket annat.

- De som arbetat häcken av sig är gårdsrådet, med Stanley Nilsson från SPF, och Kicki Tegré, Ralph Abrahamsson, Bertil Brifors och Leif Svensson, sade Ursula.

Gert Lidö tog fasta på förförda ordföranden Bo Lundgrens tjat om att ta vara på de fina väggmålningarna från Skeppet, och tack vare honom kan vi nu beskåda dem i Skeppsgården.

Programkommittén och styrelsen applåderades, som arrangör av detta första medlemsmöte/invigning, liksom Peje Josefsson, som en idéspruta, entusiast och möjliggörare.

Karin Seger, som har varit med i SPF från allra första början, gav en historik kring föreningens lokalfråga från inhysning i Medborgarhuset. Där fanns gott om plats, men saknades rum för mindre grupper.

- På 80-talet fick vi motorväg och ny järnväg, och bommen vid järnhandeln, om ni kommer ihåg den, försvann. Vi hade fått en ny station, och den gamla stod ledig så vi fick lokaler där av kommunen. Vi hyrde stinsbostaden på två rum och kök där vi hade styrelsemöten och studiecirklar som växte upp. Vi hämtade och lämnade nyckeln på Vivo, det var service på den tiden.

När kommunen behövde Medborgarhuset för andra ändamål blev det flytt, till Kyrkcentrum, och sedan så småningom tillsammans med Finska föreningen och PRO till Skeppet, med både en stor lokal och mindre rum, men med en hel del brister. Både för- och nackdelar alltså.

Kent Magnusson kunde berätta att han hittat ett antal blad, föregångare till Medlemsforum, från 1985, som nu finns att läsa på hemsidan för den som vill veta mer.

Christine Jonsson återgav Skeppsgårdens historia, vilket hon har gjort tidigare i Medlemsforum också. Barnstugan, som inrymde kommunens första lekis, var hennes första arbetsplats i Bålsta. Den har också använts för fritidsgård, öppen förskola och förskola innan byggnaden dömdes ut som barnstuga.

- Så nu är cirkeln sluten för mig, det var min första arbetsplats och nu får jag sluta här, som pensionär, sa hon.

Ralph Abrahamsson tog vid efter Christine och berättade om Skeppet sjunker-processen, som blev starten i jakten på ny lokal för fem år sedan.

- Det har varit en kamp mot politiker och tjänstemän, sa han och påminde om olika politiska viljor om än allemanshus, än föreningarnas hus, och om möten där olika idrottsföreningar förde fram sina önskemål som inte gick hand i hand med pensionärers behov.
- Då lade vi ner det hela, och kom överens om att satsa på ett eget hus för pensionärsföreningarna.

Det var många olika lokaler på tapeten, bland annat Nissens fabrikslokal och Chemetall-huset, men inget som blev något av förrän Skeppsgården dök upp som en möjlighet.

- Håbohus ville ha hela området och bygga nytt hyreshus och kontor. Vi skulle få hyra i bottenplanet med andra föreningar, men det var valår och vi är ju 25 procent av väljarna så vi blev lite kaxiga och skrev i alla våra tidningar om vad vi ville.

Följden blev några möten med politiker, Håbohus gav upp, och Skeppsgården gick till kommunens pensionärer efter att föreningarnas olika kommittéer samlade ihop besökssiffror på Skeppet, 100 000 besök av 33 000 personer på ett år och presenterade dessa för kommunfullmäktige.

Text o foto: Birgitta Liinamaa